

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 2 stycznia 2020 r.

Pozycja 12

POSTANOWIENIE

z dnia 9 października 2019 r.

Sygn. akt Ts 64/18

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Małgorzata Pyziak-Szafnicka – przewodniczący i sprawozdawca
Stanisław Rymar
Wojciech Sych,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 10 lipca 2019 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej MKS Spółka z o.o.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnić zażalenia.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

W sporządzonej przez radcę prawnego i wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 13 kwietnia 2018 r. (data nadania) skardze konstytucyjnej MKS Spółka z o.o. (dalej: skarżąca) zarzuciła niezgodność art. 118 § 5 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (ówcześnie: Dz. U. z 2018 r. poz. 1360, ze zm.; obecnie: Dz. U. z 2019 r. poz. 1460, ze zm.; dalej: k.p.c.) z art. 32 ust. 2 w związku z art. 45 ust. 1, art. 31 ust. 3 zdanie ostatnie, art. 10 ust. 2 w związku z art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1 w związku z art. 2 i w związku z art. 190 ust. 5, art. 77 ust. 1 i 2 w związku z art. 2 i w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji oraz art. 117³ k.p.c. z art. 45 ust. 1 w związku z art. 10 ust. 2, art. 10 ust. 1, art. 2 Konstytucji.

W ocenie skarżącej brak jest jasnej regulacji co do trybu procedowania przez wyznaczonego pełnomocnika z urzędu, który może odmówić sporządzenia skargi konstytucyjnej. Pełnomocnik, który nie posiada statusu niezawisłego sądu nie powinien – zdaniem skarżącej – decydować o zasadności wszczęcia postępowania przez wydanie opinii o braku podstaw do wniesienia skargi.

Postanowieniem z 10 lipca 2019 r. (doręczonym skarżącej 29 lipca 2019 r.) Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

Trybunał stwierdził, że wskazane w skardze pismo Sądu Apelacyjnego w K. (dalej: Sąd Apelacyjny) z 10 października 2017 r. nie jest ostatecznym orzeczeniem w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji.

Uznał ponadto, że nawet gdyby za ostateczne orzeczenie przyjąć pierwsze pismo z 12 września 2017 r., inicjujące ciąg korespondencji ze skarżącą, to termin wniesienia skargi konstytucyjnej został przekroczony. Skarga nie spełniała podstawowego wymogu wynikającego z art. 79 ust. 1 Konstytucji oraz z art. 53 ust. 1 pkt 1 i art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072, ze zm.).

Na powyższe postanowienie skarżąca złożyła – w ustawowym terminie – zażalenie. Zarzuciła w nim, że wyczerpała przysługującą jej drogę prawną przez uzyskanie ostatecznego orzeczenia – drugiego pisma Sądu Apelacyjnego z 10 października 2017 r. Wskazała ponadto, że gdyby uznać pierwsze pismo z 12 września 2017 r. jako rozstrzygnięcie ostateczne, to nie uchybiła terminowi do wniesienia skargi konstytucyjnej. W jej ocenie termin został wstrzymany przez złożenie wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu (31 października 2017.) i wyniósł 71 dni (36 i 35 dni). Skarżąca wniosła o nadanie dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072, ze zm.; dalej: u.o.t.p.TK), skarżącej przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej. Trybunał rozpatruje zażalenie w składzie trzech sędziów na posiedzeniu niejawnym. Rozpoznając zażalenie bada za kwestionowane postanowienie pod kątem prawidłowego zidentyfikowania w nim przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

2. Trybunał stwierdza, że zaskarżone postanowienie jest prawidłowe, a zarzuty sformułowane w zażaleniu nie podważają podstawy odmowy nadania skardze dalszego biegu.

3. Skarżąca podnosi, że pismo z 10 października 2017 r. jest ostatecznym rozstrzygnięciem sądu oraz wyczerpało drogę prawną.

4. Trybunał podtrzymuje stanowisko wyrażone w zaskarżonym postanowieniu, że pismo z 10 października 2017 r. nie może zostać uznane za ostateczne orzeczenie o wolnościach lub prawach albo obowiązkach skarżącej. W piśmie tym Sąd Apelacyjny w K. (dalej: Sąd Apelacyjny) poinformował jedynie skarżącą o braku podstaw do zmiany stanowiska zajętego w pierwszym piśmie. Pismo to nie zawierało jakichkolwiek norm, których adresatem miałyby być skarżąca. Trybunał stwierdza, że decydującą rolę ma charakter podejmowanego rozstrzygnięcia, a zatem nie sposób zakwalifikować wskazanego pisma informacyjnego do rozstrzygnięć zawierających normy o charakterze indywidualnym i konkretnym, które dotyczą konstytucyjnych praw skarżącej.

5. Skarżąca wskazuje w zażaleniu, że nie uchybiła terminowi do wniesienia skargi konstytucyjnej. Zaznacza, że wniosła ją w terminie, nawet w stosunku do pierwszego pisma, wskazując, że minęło 71 dni.

6. Trybunał stwierdza, że gdyby nawet dopuścić możliwość zamiany przez skarżącą ostatecznego rozstrzygnięcia i wprowadzenie innego, które wskazuje w skardze konstytucyjnej, to termin do jej wniesienia nie został dochowany. Termin do wniesienia skargi konstytucyjnej wynosi trzy miesiące (art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK) i jest liczony zgodnie z art. 112 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2019 r. poz. 1145, ze zm.; dalej: k.c.)

w związku z art. 165 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2019 r. poz. 1460, ze zm.).

Bieg tego terminu zostaje natomiast wstrzymany w dniu złożenia wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu do sporządzenia skargi konstytucyjnej. Wówczas, zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą Trybunału (np. postanowienia z: 21 marca 2013 r., sygn. SK 32/12, OTK ZU nr 3/A/2013, poz. 37; 10 lipca 2007 r., sygn. Ts 269/06, OTK ZU nr /B/2007, poz. 174; 24 września 2013 r., sygn. Ts 137/13, OTK ZU nr 6/B/2013, poz. 614; 6 lipca 2016 r., sygn. Ts 102/16, OTK ZU B/2016, poz. 448), zmienia się metoda liczenia terminu, gdyż art. 112 k.c. zastąpiony zostaje art. 114 k.c. Termin trzech miesięcy zastąpiony zostaje terminem 90-dniowym.

Trybunał stwierdza, że przytoczone w zażaleniu obliczenia skarżącej są nieprawidłowe. Termin do wniesienia badanej skargi rozpoczął bieg z chwilą doręczenia skarżącej pierwszego pisma z Sądu Apelacyjnego, tj. 25 września 2017 r., a jeśli nawet uznać, że przerwanie biegu terminu nastąpiło przez złożenie wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu, to do wstrzymania biegu doszłoby po 35 dniach (31 października 2017 r.) Wznowienie biegu terminu nastąpiłoby pierwszego dnia po dniu doręczenia radcy prawnemu rozstrzygnięcia właściwego organu o wyznaczeniu go pełnomocnikiem skarżącej (art. 44 ust. 3 pkt 1 u.o.t.p.TK), czyli 6 lutego 2018 r. Skarga została natomiast złożona 13 kwietnia 2018 r. (po upływie 67 dni od wznowienia biegu terminu) przez pełnomocnika z wyboru, a więc łącznie po upływie 102 dni (35+67 dni).

Mając na uwadze powyższe ustalenia, Trybunał Konstytucyjny – na podstawie art. 61 ust. 8 u.o.t.p.TK – nie uwzględnił zażalenia.